

BÀI HỌC HIẾU THẢO ĐỐI VỚI CHA MẸ QUÁ CỐ

Mẹ tôi qua đời năm tôi bước vào tuổi 20. Đây là cái tang đau thương, thử thách đầu tiên mà cuộc đời dành cho tôi. Niềm đau lớn lao đến độ tôi nghĩ mình không bao giờ còn có thể nở nụ cười vui hưởng cuộc sống! May mắn thay, cùng với thời gian, nỗi đau dần dần như không thể nào vượt thắng ban đầu, dần dần lắng dịu. Tuần qua, tháng tới, tôi tìm được mức tình cảm quân bình. Rồi đến mùa xuân tiếp đó, tôi có thể chiêm ngắm trở lại vẻ đẹp huy hoàng của thiên nhiên: cảnh vật tươi vui, trăm hoa đua nở.

Thời gian ngay sau khi Mẹ qua đời, mỗi lần đến nghĩa trang viếng mộ Mẹ là mỗi lần tôi khóc đầm đìa, nhớ Mẹ tha thiết. Nhưng rồi, tôi ngạc nhiên thấy tư tưởng mình không còn lẫn quẩn với tháng ngày Mẹ đau nặng, nằm liệt giường trước khi chết nữa. Sự kiện tôi thường xuyên viếng mộ Mẹ, chăm sóc hoa trồng chung quanh mộ Mẹ đã giúp tôi tìm được niềm thanh thản, sự an bình và vui lòng chấp nhận thử thách. Tất cả

anh chị em tôi cũng năng viếng mộ Mẹ y như tôi. Rồi thời gian qua, gia đình tôi phân tán. Anh chị em tôi người có vợ, kẻ có chồng, tản mác bốn phương. Chúng tôi chỉ có thể sum họp gia đình vào các dịp lễ lớn, đặc biệt vào Lễ Các Thánh 1-11 hàng năm, nơi nghĩa trang bên mộ Mẹ.

Riêng thân phụ tôi, người sống với gia đình tôi cho đến tuổi thật cao. Được hân hạnh chăm sóc Cha trong tuổi già, đã bù trừ trong tôi niềm đau mất Mẹ khi tuổi còn xuân. Giờ đây Cha tôi yên nghỉ bên cạnh Mẹ tôi, nơi cùng nghĩa trang. Từ ngày Cha qua đời, tôi càng năng viếng mộ Cha Mẹ hơn nữa. Khung cảnh vắng lặng nơi nghĩa trang làm phát sinh nơi tôi sự thanh thản, tránh xa mọi ồn ào bon chen trong cuộc sống.

Thỉnh thoảng, khi đến viếng mộ Cha Mẹ, tôi đảo mắt một vòng quan sát người đến nghĩa trang và tự hỏi họ là ai và khóc thương người thân nào? Chúng tôi không quen biết, nhưng một mối tình huynh đệ thầm kín nào đó, nối kết chúng tôi lại với nhau.

Rồi một ngày, tôi bỗng chú ý đến một ngôi mộ thật thô sơ, nằm phía sau mộ Cha Mẹ tôi. Ngôi mộ phủ đầy cây trường xuân và chỉ vồn vện có cây Thánh Giá bằng gỗ, được kết bằng tay. Trên Thánh Giá có khắc mấy hàng chữ bằng đồng ghi tên và tuổi người quá cố: 22 tuổi. Cứ mỗi lần đi ngang ngôi mộ này, tôi để ý thấy ngôi mộ luôn luôn được chăm sóc kỹ càng. Trí tưởng tượng tôi bày vẽ ra nhiều thiện cảm đối với một phụ nữ từ biệt cõi đời khi tuổi còn xuân.

Cho đến một hôm, tôi thoáng thấy bóng một cụ già đến thăm ngôi mộ này. Tôi tự nhủ: "Hắn ông cụ đến thăm mộ vợ hiền quá cố trẻ tuổi!"

Cách đây hai năm, khi đến chăm sóc mộ Cha Mẹ trước Lễ Các Thánh, tôi lại trông thấy cụ già, khom lưng trên ngôi mộ người vợ quá cố. Tôi len lén theo dõi cụ. Nhận thấy cụ không có đủ dụng cụ chăm sóc ngôi mộ, tôi nghĩ cho cụ mượn các dụng cụ của tôi. Cụ già nhả nhận chấp nhận đề nghị thân tình của tôi. Sau cử chỉ làm quen đó, tôi bèn kín đáo gợi chuyện. Sau cùng, tôi hỏi thăm ngôi mộ cụ đang chăm sóc là ai. Cụ già chậm rãi trả lời:

- Đây là mộ Mẹ tôi. Mẹ tôi qua đời vì bệnh sưng phổi năm 1912. Năm đó tôi lên 1 tuổi rưỡi. Dĩ nhiên tôi không nhớ khuôn mặt Mẹ, cũng không thật sự biết Mẹ. Chính tôi làm cây Thánh Giá này cho Mẹ. Tôi là người duy nhất thường xuyên đến viếng mộ Mẹ, vì Mẹ tôi không có con cái nào khác, ngoài tôi. Cha tôi tái giá và Mẹ ghê tôi chỉ để ý đến các con của bà. Do đó, kể từ khi bắt đầu có trí khôn, tôi thường đến đây viếng mộ Mẹ, nói chuyện với Mẹ, kể lể cho Mẹ vui buồn sướng khổ cuộc đời tôi. Lớn lên, vì công việc và vì gia đình, tôi phải rời bỏ nơi chôn nhau cắt rốn, xa lìa ngôi mộ Mẹ. Nhưng tôi không bao giờ quên mộ Mẹ. Đối với tôi, ngôi mộ Mẹ tượng trưng mái ấm gia đình. Mỗi lần đến đây, tôi có cảm tưởng mình về thăm nhà Mẹ. Giờ đây tuổi cao, việc di chuyển trở nên khó khăn, nhưng bao lâu có thể đi lại được, tôi còn đến viếng mộ Mẹ, ít là hai lần một năm. Tôi hơn 80 tuổi rồi. Ai biết được tôi còn sống đến bao lâu!

Tôi lặng lẽ nghe cụ già nói chuyện và tự nhiên nước mắt trào ra. Lòng tôi dâng lên niềm cảm phục bao la đối với lòng thảo hiếu trung trinh của cụ già. Cuộc đời vừa cho tôi một bài học và một mẫu gương quý giá. Đó là tâm tình triu mến chân thật của người đàn ông đơn sơ và quảng đại dành cho Mẹ ruột mình.

Chứng từ của Bà Maria Lévy, tín hữu Công Giáo Đông Âu.

... "Ai thờ cha thì bù đắp lỗi lầm, ai kính mẹ thì tích trữ kho báu. Ai thờ cha sẽ được vui mừng vì con cái, khi cầu nguyện, họ sẽ được lắng nghe. Ai tôn kính cha sẽ được trường thọ, ai vâng lệnh THIÊN CHÚA sẽ làm cho mẹ an lòng. Người đó phục vụ các bậc sinh thành như phục vụ chủ nhân .. Cha con, con hãy hết lòng tôn kính, và đừng quên ơn mẹ đã mang nặng đẻ đau. Hãy luôn nhớ công ơn dưỡng dục sinh thành, công ơn ấy, con sẽ lấy chi đáp đền cho cân xứng???" (Sách Huấn Ca 3,3-7 + 7,27-28).

("Reader's Digest Sélection", Novembre/1998, trang 13-16)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt